

Lovforslag Nr. 2, denne uretfærdige Maade, der afskærer en Mængde af Mindretallenes Vælgere fra at kunne gøre deres Valgret gældende — Stemmeretten har de selvfølgelig. Den højtærede Minister udtalte, at ogsaa til Landstinget var jo givet 16 Tillægsmandater som en Slags Suppleringsmandater. Men hvorledes har man forholdt sig med disse 16 Tillægsmandater? Der er en Paragraf, der henviser til en af de midlertidige Bestemmelser i Grundloven, hvori bestemmes, at de nuværende 12 kongevalgte Medlemmer skal gaa ind i disse Tillægsmandater. Men saa bliver det jo ikke Suppleringsmandater, naar man paa Forhaand besætter dem med de 12 kongevalgte i de første 8 Aar. Dette sidste er for øvrigt en mærkelig Bestemmelse. Jeg kunde forstaa, at man havde en Følelse af, at man skyldte de kongevalgte noget, og at man havde foreslaaet, at de f. Eks. skulde blive siddende paa Livstid. Men at foreslaa, at de skal blive siddende paa 8 Aar — ja, man maa jo ligefrem gøre Regning paa, at de ærede kongevalgte Medlemmer vil være saa velvillige at afgaa ved Døden, inden de 8 Aar er gaaede. Det maa jo være den Beregning, der ligger til Grund for Bestemmelsen, ellers kan jeg slet ikke fatte, at man overhovedet har medtaget dem eller ikke har gjort det fuldt ud. Men hvis denne Bestemmelse opretholdes, vil man dermed have givet Partierne de 12 Mandater forud, og derved vil man være afskaaret fra at fordele Tillægsmandaterne som Suppleringsmandater i Forhold til det Antal, som de paagældende Partier kunde gøre Regning paa.

Ved at gennemstudere disse 3 Lovforslag synes jeg, at man maa beundre, hvorledes det hele Tiden er lykkedes saa godt for den højtærede Regering — den højtærede Indenrigsminister i første Linie — at forme Bestemmelserne saaledes, at man kunde sætte Mindretallene til Side, komme udenom den lige og almindelige Valgret, som man ellers gør sig til Talsmand for.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at fremdrage nogle enkelte Punkter i Lovforslaget. Jeg skal begynde med § 29. I denne Paragrafs 2det Stykke — det er en af de Bestemmelser, der er indsatte i Folketinget — staar der: „Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at Kommunen deles i forskellige Afdelinger til Stemmesedlernes Modtagelse. En saadan Deling skal foretages, efter Kommunalbestyrelsens nærmere Bestemmelse, naar mindst 10 pCt. af Vælgerne fremsætter Andragende derom. Andra-

gendet skal være indgivet mindst $\frac{1}{3}$ Aar forud for et ordentligt Valg, for at Delingen skal kunne kræves iværksat ved dette, første Gang dog senest 8 Dage efter Valglisternes Fremlæggelse. I Tilfælde af saadan Deling er Kommunalbestyrelsen bemyndiget til at udnævne det fornødne Antal Valgstyrere for hver Afdeling.“ Man skal altsaa, efter at Valglisten er lagt frem til Eftersyn, kunne komme og kræve Valglisten delt til Afstemning forskellige Steder i Kommunen. Man maa da gaa en af to Veje. Enten maa man skrive nye Valglistes, som altsaa ikke fremlægges, og i saa Tilfælde har ingen Vælger Garanti for, at han findes paa Valglisten. Han kan falde ud ved Afskrivningen, og han kan komme over paa den Del af Valglisten, hvor han ikke venter at finde sig, naar han kommer og skal stemme. Eller ogsaa maa man gaa den Vej at benytte en Afskrift af den samlede Valgliste ved begge Afstemningssteder. Men dette medfører jo, at de samme Vælgere kan stemme ved begge Afstemningssteder, og en saadan Fremgangsmaade vil efter Valget kræve en nøjagtig Sammenligning mellem begge Valglisterne for at se, om der er begaaet Valgsnyderi.

I § 34, sidste Stykke, er der en Bestemmelse om, at der skal vælges en tilforordnet til at føre de Vælgere ind i Stemmerummet, som paa Grund af Legems svaghed ikke selv er i Stand til at gaa derind. Men der staar ikke, hvem der skal vælge denne tilforordnede. Der staar ikke, om det er den tilstedeværende Valgkomité eller den samlede Valgbestyrelse, der vælger ham. Jeg vil antage, at det hensigtsmæssigste var, at det, ligesom det er for Øjeblikket, blev den samlede Valgbestyrelse, der valgte denne tilforordnede.

I § 41, 2det Stykke, 2det Punktum, bestemmes, at intet Tillægsmandat kan tilfalde et Parti, der ikke har faaet nogen valgt ved Kredsvalgene. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er en Uretfærdighed. Tilfældigheder kunde godt bevirke, at et ret stort Parti under en vis given politisk Situation ikke var saa heldigt at faa nogen valgt i Enmandskredsen, og saa skulde dette Parti ogsaa have forskærtset Muligheden for at faa noget Suppleringsmandat, altsaa være afskaaret fra at faa nogen Repræsentation i Tinget, skønt det maaske raadede over Halvdelen af Vælgerne i en hel Del Valgkredse.

I § 59 er gentaget for Landstingsvalgets Vedkommende den samme Bestemmelse som i § 29, og den samme Anke,